

ΤΑ

CANDACE BUSHNELL – KATIE COTUGNO

Συγγραφέας του μυθιστορήματος SEX AND THE CITY

ΚΑΛΑ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΔΕ

ΜΙΛΑΝΕ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα καλά κορίτσια δε μιλάνε**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Rules for Being a Girl
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Publishers, Νέα Υόρκη 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Candace Bushnell, Katie Cotugno
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κωνσταντίνα Καρύδη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jenna Stempel-Lobell
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Σπυριδούλα Βονίτση

© Alloy Entertainment and Candace Bushnell, 2020
All rights reserved.
© Εξωφύλλου: Jenna Stempel-Lobell
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3836-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3837-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

CANDACE BUSHNELL – KATIE COTUGNO

**ΤΑ
ΚΑΛΑ
ΚΟΡΙΤΣΙΑ
ΔΕ
ΜΙΛΑΝΕ**

Μετάφραση: Κωνσταντίνα Καρύδη

Στη γλυκιά, οργισμένη φίλη μου Τζανίν Πέπλερ.

Κ.Μπ.

*Στο κοριτσάκι μου Κόλραν,
που το είχα στην καρδιά μου όσο έγραφα αυτό το βιβλίο.*

Κ.Κ.

ΕΝΑ

Και αυτή», λέει ο κύριος Μπέκετ, ακουμπώντας στην άκρη του γραφείου του, στο μάθημα της λογοτεχνίας για προχωρημένους της τρίτης ώρας, με τους αστραγάλους του σταυρωμένους και τα σκούρα μάτια του να λάμπουν, «είναι η ιστορία για το πώς ο Χέμινγκουεϊ και ο Φιτζέραλντ έγιναν οι πιο διάσημοι λογοτεχνικοί άσπρονδοί φίλοι του εικοστού αιώνα. Αυτή η πληροφορία δε θα σας φανεί χρήσιμη στις τελικές εξετάσεις του μαθήματος, αφού για κάποιον λόγο δεν τεστάρουν τις γνώσεις σας σε λογοτεχνικά κουτσομπολιά που χρονολογούνται πριν από εκατό χρόνια. Όμως μπορείτε να την κρατήσετε στο πίσω μέρος του μυαλού σας και να τη χρησιμοποιήσετε για να εντυπωσιάσετε τους φίλους σας στα πάρτι». Σηκώνεται και χαμογελά πλατιά, τραβώντας έναν μαρκαδόρο του ασπροπίνακα από την πίσω τσέπη του σκούρου μπλε παντελονιού του παραλλαγής.

«Εντάξει, λοιπόν», λέει. «Ας μιλήσουμε για την εργασία που έχετε να κάνετε στο σπίτι».

Βγάζουμε έναν ομαδικό αναστεναγμό και ο Μπεξ, όπως συνηθίζουμε να τον αποκαλούμε, μας κάνει ένα νεύμα να σωπάσουμε, σαν να είμαστε ένα τσούρμο γκρινιάρικα, και στη συνέχεια μας αναθέτει για διάβασμα εκείνο το απόγευμα τις πρώτες σαράντα σελίδες από τον *Αποχαιρετισμό στα όπλα*.

«Δε θα σας πάρει πολλή ώρα να το διαβάσετε», μας διαβεβαιώνει, στριφογυρίζοντας τον μαρκαδόρο στα δάχτυλά

του σαν να είναι ταχυδακτυλουργός που κάνει κόλπα με τραπουλόχαρτα. «Ένα από τα σπουδαία πράγματα στον Χέμινγουεϊ –και υπάρχουν πολλά σπουδαία πράγματα σ’ αυτόν, για τα οποία θα μιλήσουμε αύριο– είναι ότι δεν του αρέσουν τα μεγάλα λόγια».

«Καλό αυτό», πετάγεται ο Γκρέι Κένταλ, ένας παίκτης του λακρός με μακριά πόδια, που άρχισε να φοιτά εδώ μόλις τον περασμένο Σεπτέμβριο. Έχει απλωθεί φαρδύς πλατύς στην καρέκλα του, δύο σειρές πίσω από μένα, και ένα μικρό λακκάκι σχηματίζεται φευγαλέα στα μίλα του προσώπου του. «Ούτε κι εμένα».

Τελικά, το κουδούνι σηματοδοτεί το τέλος της διδακτικής ώρας και όλοι ορμάμε προς την πόρτα, ενώ τα πόδια από τις καρέκλες τρίζουν στο δάπεδο από λινωτάπητα και η μυρωδιά από τα σάντουιτς με κοτόπουλο στην καφετέρια ξεχύνεται στον διάδρομο.

«Είσαι έτοιμη;» ρωτάω την Κλόε, καθώς κοντοστέκομαι στο θρανίο της στο μπροστινό μέρος της αίθουσας. Φοράει το χαρακτηριστικό κόκκινο κραγιόν που αποτελεί σήμα κατατεθέν της και τα πελώρια χίπστερ γυαλιά της, ενώ τα ξανθά μαλλιά της πέφτουν σε απαλούς κυματισμούς στους ώμους της. Στον γιακά της σχολικής της μπλούζας έχει μια μικρή καρφίτσα πέτου σε σχήμα ροζ φλαμίνγκο.

«Μμμ», λέει και ρίχνει μια ματιά πάνω από τον ώμο μου, στον Μπεξ που έσβηγε τον ασπροπίνακα, κουνώντας κομπάζη την πλάτη του μέσα στο γκρι κασμιρένιο πουλόβερ του.

Καθώς βλέπω το απροκάλυπτα έντονο βλέμμα της, ανασηκώνω τα φρύδια, κι εκείνη, αντί για άλλη απάντηση, μου ανταποδίδει μια γκριμάτσα.

«Ναιιι».

«Αχά. Σωστά». Της γνέφω με νόημα και περνάω το σακίδιό μου στον ώμο. Είμαστε έτοιμες να φύγουμε, όταν ο Μπεξ στρέφει το βλέμμα του προς το μέρος μας.

«Α, Μαρίν, γεια σου», λέει, κουνώντας ένοχα το κεφάλι του. «Ούτε σήμερα σου έφερα το βιβλίο, απίστευτο αλλά αληθινό. Όμως θα σου το φέρω σίγουρα αύριο».

«Α, καλά! Κανένα πρόβλημα!» του λέω και χαμογελάω.

Εδώ και περίπου δύο εβδομάδες ο Μπεξ μου λέει πως θα μου δανείσει το βιβλίο του *Οι διορθώσεις*, το οποίο θεωρεί πως θα μου αρέσει πολύ, αλλά ξεχνάει διαρκώς να μου το φέρει.

«Όποτε σε βολεύει, ειλικρινά. Άλλωστε, δεν έχω και άπειρο ελεύθερο χρόνο για διάβασμα αναψυχής».

«Το ξέρω, το ξέρω». Ο Μπεξ κάνει μία σκανταλιάρικη γκριμάτσα. «Είστε όλοι τόσο απασχολημένοι με τα βίντεο ξεπακεταρίσματος που ανεβάζετε στο YouTube ή με ό,τι άλλο κάνετε, τέλος πάντων, προκειμένου να διασκεδάσετε».

Μου πέφτει το σαγόκι. «Δεν είναι αλήθεια αυτό», λέω, παρότι νιώθω όλο μου το σώμα να αναποκοκκινίζει ευχάριστα. «Αυτό που ισχύει είναι ότι μάλλον είμαστε χωμένοι στα διαβάσματα και στις εργασίες που μας βάζετε για το σπίτι στο μάθημα της λογοτεχνίας για προχωρημένους».

«Ναι, καλά», λέει ο Μπεξ, αλλά χαμογελά. «Και τώρα αδειάστε μου τη γωνιά. Έχω βάρδια στην καφετέρια κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος. Θα σας δω εκεί».

«Ποιος τη χάρη σου», του λέει πειρακτικά η Κλόε.

«Σίγουρα». Ο Μπεξ σκάει ένα πλατύ χαμόγελο, καθώς τοποθετεί το σφουγγάρι στην εσοχή του ασπροπίνακα, σκουπίζοντας μηχανικά τα χέρια του πάνω στο παντελόνι του.

«Με κοροϊδεύετε, αλλά δεν καταλαβαίνετε, γιατί υποτιμάτε το πόσο με ενθουσιάζει η μέρα του σάντουιτς κοτόπουλου. Και τώρα δρόμο».

Η καφετέρια στο Προπαρασκευαστικό Σχολείο του Μπριτζγουότερ αποτελεί στην πραγματικότητα έναν συνδυασμό αίθουσας και γυμναστηρίου, με μια εξέδρα στη μία άκρη και τραπέζια που διπλώνουν και μεταφέρονται σε έναν αποθηκευτικό χώρο την ώρα της γυμναστικής.

Τη στιγμή που η Κλόε και εγώ σκάμε μύτη, στο τραπέζι μας έχουν ήδη μαζευτεί πολλοί, το γνωστό, ελαφρώς ετερόκλητο και παράταιρο μείγμα από σπασίγκλες αριστούχους μαθητές της τάξης του Μπεξ και από συμμαθητές μας από το λακρός, που κάθονται μαζί μας από τότε που άρχισα να βγαίνω με τον Τζέικομπ.

«Γεια σου, μωρό», μου λέει τώρα, τραβώντας με στο πλάι, για να με καλημερίσει με τον δικό του τρόπο. «Πώς ήταν η μέρα σου;»

«Την τσεκάρεις, για να βεβαιωθείς ότι δεν πάχυνε;» πετάγεται ο κολλητός του ο Τζόι και πλησιάζει προς το μέρος μου, σαν να θέλει να μου ρίξει κι αυτός μια τοιμπιά.

Του ξεφεύγω και του κάνω τη γνωστή χειρονομία με το δάχτυλο, σηκώνοντας ψηλά το βλέμμα μου για να δείξω τη δυσανεξία μου. «Βούλωσ' το, Τζόι», λέω και μετά στρέφομαι στον Τζέικομπ, ρίχνοντας μια αγκωνιά στους ώμους του και λέγοντάς του: «Δε θα υπερασπιστείς την τιμή μου;»

«Άκουσες τι σου είπε η κυρία», λέει ο Τζέικομπ. Δεν είναι ό,τι πιο δυνατό θα μπορούσε να πει για να με υπερασπιστεί, αλλά με τραβάει στην αγκαλιά του και μου δίνει ένα έντονο φιλί στο μάγουλο. Για μια στιγμή σκέφτομαι να μη δείξω την ενόχλησή μου. Με τον Τζέικομπ αρχίσαμε να βγαίνουμε από πέρσι την άνοιξη στο μάθημα της αμερικανικής ιστορίας για προχωρημένους, όταν καθίσαμε τυχαία δίπλα δίπλα στο θρανίο, καθώς η κυρία Σαχ όριζε συνεργάτες για την τελευταία ερευνητική μας εργασία. Ήλπιζα να πετύχω κάποιον που να τον έχω του χειριού μου και να του λέω τι να κάνει, ώστε να πάρουμε και οι δύο Άριστα, μια στρατηγική που ακολουθούσα στις ομαδικές εργασίες από τότε που άρχισα να τις κάνω, αλλά, προς μεγάλη μου έκπληξη, ο Τζέικομπ επέμενε να χρησιμοποιήσουμε τις βιβλιογραφικές πηγές που θα ήταν πιο χρήσιμες για να τεκμηριώσουμε την απάντηση στο ερώτημα ποιες ήταν οι κοινωνικές ανακατατάξεις που οδήγησαν

στον αμερικανικό εμφύλιο. Τσακωνόμασταν επί δύο ολόκληρες εβδομάδες μέχρι να βρούμε τρόπο να εργαστούμε μαζί. Όταν πήραμε το Α μας, με σήκωσε ψηλά και με στριφογύρισε μες στην τάξη.

Τώρα κάθομαι στην καρέκλα μου και βγάξω από την τσάντα μου ένα σάντουιτς με γαλοπούλα, χαιρετώντας με ένα νεύμα τον Ντιν Σέφερντ, καθώς τοποθετεί τον δίσκο του δίπλα στην Κλόε. Πήγαν μαζί στη γιορτή καλωσορίσματος στην αρχή της νέας σχολικής χρονιάς και από τότε εκείνος δε χάνει την ευκαιρία να τη φλερτάρει απροκάλυπτα, προκειμένου να την καταφέρει να βγει μαζί του.

«Θα πας στο πάρτι της Έμιλι Τσεράτο την Παρασκευή;» ρωτάει, καθώς βγάζει το καπάκι από το μπουκάλι του αναψυκτικού του, προσφέροντάς της την πρώτη γουλιά.

Η Κλόε ανασηκώνει τους ώμους, ξεφλουδίζοντας σχολαστικά το πορτοκάλι της. «Το σκέφτομαι», του απαντά. «Εσύ;»

Δεν καταφέρνω να ακούσω την απάντηση του Ντιν –ευτυχώς, ούτε και το μεγαλύτερο μέρος του μονολόγου του Τζόι που ακολούθησε, σχετικά με το πόσο σέξι είναι η Έμιλι και οι φίλες της από το χορευτικό–, καθώς το βλέμμα μου πέφτει πάνω στον Μπεξ, ο οποίος έχει αράξει στην εξέδρα στο πίσω μέρος της αίθουσας, δίπλα στην κυρία Κλάιν, μία καθηγήτρια βιολογίας που πρωτοήρθε τον Σεπτέμβριο. Είναι σχετικά νέα, γύρω στα είκοσι οκτώ με είκοσι εννιά, με σγουρά σκουρόχρωμα μαλλιά, γυαλιά οράσεως και γκαρνταρόμπα που δείχνει να αποτελείται σχεδόν αποκλειστικά από πουκαμισοφορέματα με ζώνη από το Banana Republic. Κάθεται με σταυρωμένα τα πόδια της, φορώντας ένα ζευγάρι μπότες με χοντρά ξύλινα τακούνια, και τρώει ένα γιαούρτι, ενώ ο Μπεξ γελάει με κάτι που είπε.

Η Κλόε μού πετάει μια φλούδα απ' το πορτοκάλι της. «Για δες ποια καρφώνεται τώρα σαν χαζό», λέει, δείχνοντας με το πιγούνι της προς την κατεύθυνση του Μπεξ.

«Και βέβαια όχι!» της αντιτείνω χαμηλόφωνα.

«Αχά. Δε σκουπίζεις καλύτερα τα σάλια σου;» λέει η Κλόε, βάζοντας τα γέλια.

Βγάζω έναν σχεδόν θεατρικό αναστεναγμό. «Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Το ξέρεις πως μου είναι αδύνατον να αντισταθώ σε έναν άντρα που φοράει παντελόνι παραλλαγής». Ρίχνω ξανά μια ματιά στον Μπεξ και την κυρία Κλάιν. «Λες να τρέχει κάτι μεταξύ τους;» Θα έλεγα ψέματα αν υποστήριζα ότι η Κλόε κι εγώ δεν είμαστε λιγάκι εμμονικές με την ερωτική ζωή του Μπεξ.

«Τι;» Η Κλόε κουνάει αμέσως απορριπτικά το κεφάλι της. «Όχι».

«Γιατί όχι;» ρωτάω. «Η κυρία Κλάιν είναι χαριτωμένη».

«Δηλαδή έτσι νομίζω τουλάχιστον». Η Κλόε δείχνει δύσπιστη. «Με τα εμφανισιακά κριτήρια που αρμόζουν σε μια παρουσιάστρια ειδήσεων τοπικού καναλιού».

«Εγώ στη θέση σου θα προσπαθούσα να την πιάσω στα πράσα και να την καρφώσω», προσθέτει ο Τζόι, προσπαθώντας να βοηθήσει.

«Κανείς δε σε ρώτησε, Τζόι». Στρέφομαι ξανά στην Κλόε. «Απλά λέω: Ολονυχτίες για να διορθώσουν και να βαθμολογήσουν τα γραπτά, ρομαντικές ματιές κατά μήκος της αίθουσας των καθηγητών...»

«Ω Θεέ μου». Η Κλόε ρίχνει μια φέτα πορτοκαλιού στο στόμα της. «Είσαι σίγουρη πως όλο αυτό δεν είναι απλώς αποκύημα της φαντασίας σου;» ρωτάει. «Ίσως θα έπρεπε να ξανασκεφτείς την απόφασή σου να γίνεις δημοσιογράφος. Έχω την αίσθηση πως έχεις έφεση στα ρομαντικά μυθιστορήματα».

«Αυτό είναι δημοσιογραφία!» διαμαρτύρομαι γελώντας. «Σοβαρή δημοσιογραφία με έρευνα σε βάθος πάνω στην κρυφή ερωτική ζωή του εθνικού θησαυρού της Αμερικής, που δεν έχει ξαναδεί ποτέ το φως της δημοσιότητας – των καθηγητών μας».

Η Κλόε ξεφυσάει. «Αυτό να κάνεις», λέει, ρίχνοντας τις φλούδες από το πορτοκάλι στην καφετιά χάρτινη σακούλα μέσα στην οποία είχε το φαγητό της. «Όμως πρέπει να φύγω. Έχω ραντεβού με τον οδοντίατρο το απόγευμα, γι' αυτό φεύγω νωρίς. Πειράζει να κάνετε τη συνάντηση χωρίς εμένα;»

Μαζί με την Κλόε είμαστε αρχισυντάκτριες στον *Πυρσό* αυτή τη χρονιά και βασικά περνάμε κάθε λεπτό του ελεύθερου χρόνου μας στο γραφείο με τον Μπεξ και τα υπόλοιπα μέλη του διδακτικού προσωπικού, συκμμένες πάνω σε υπολογιστές που σέρνονται και αραχτές στον ξεφτισμένο και σακουλιασμένο καναπέ.

«Ναι, αμέ, μια χαρά. Θα σου στείλω μήνυμα το βράδυ». Την αποχαιρετώ κουνώντας το χέρι μου και στρέφομαι ξανά πίσω στον Τζέικομπ, που τελειώνει ήδη το δεύτερο σάντουιτς με κοτόπουλο. «Μήπως εσύ θέλεις να πας στο πάρτι της Έμιλι Τσεράτο;» ρωτάω.

«Βέβαια», λέει ανασηκώνοντας τους ώμους του, ενώ σκίζει το σελοφάν από μια πολυσυσκευασία με μπισκότα Ορεο. «Θέλω να πω, γιατί όχι;»

«Δεν ξέρω». Τιμπάω ένα ποπκόρν. «Σκεφτόμουν επίσης πως θα μπορούσαμε να πάμε να δούμε την ταινία για την οποία σου μιλούσα τις προάλλες. Εκείνη με τις αδερφές που κληρονομούν το σπίτι;»

«Εκείνη την ιστορική;» ρωτάει συνοφρωμένος. «Δε θα προτιμούσες να τη δεις με την Κλόε ή τη μαμά σου;»

Ανασηκώνω τα φρύδια μου επιδεικτικά. «Και αυτό σημαίνει πως θα προτιμούσες να βγάλεις ο ίδιος τα μάτια σου παρά να τη δεις ολόκληρη;»

«Δεν είπα αυτό», διαμαρτύρεται ο Τζέικομπ και μου προσφέρει ένα μπισκότο, σε μια προσπάθεια συμφιλίωσης. «Αν το θέλεις, φυσικά και μπορούμε να πάμε».

«Καλά, καλά». Ξέρω πως το εννοεί κιόλας—ο Τζέικομπ είναι φιλαράκι—, αλλά δεν έχει νόημα να τον σύρω να δει κά-

τι που ξέρω πως θα το θεωρήσει κοριτσίστικο και βαρετό. «Την έβγαλες καθαρή, φίλε μου. Το πάρτι φαίνεται μια χαρά επιλογή».

Ο Τζέικομπ γνέφει καταφατικά και στη συνέχεια κάνει πάνω απ' τον ώμο μου ένα νεύμα στον Μπεξ, που περιφέρεται στην καφετέρια σαν γαμπρός σε τελετή γάμου, προκαλώντας το γέλιο όλων, από τα σπασικλάκια στις λογομαχίες έως τους πιο σκληρούς επιθετικούς της ποδοσφαιρικής ομάδας.

«Το αγόρι σου έρχεται προς το μέρος μας», μου λέει. «Να τον ρωτήσω αν βγαίνει με την κυρία Κλάιν;»

«Ω Θεέ μου», λέω, πετώντας του ένα ποπκόρν, «αυτό είναι αηδιαστικό. Και επίσης σε *καμία περίπτωση* δεν είπα ότι έκανε κάτι τέτοιο». Παρ' όλα αυτά, έχω την αίσθηση ότι, αν ο Τζέικομπ ρωτούσε τον Μπεξ ξεκάθαρα αν έβγαине με την κυρία Κλάιν, είναι πολύ πιθανό ο Μπεξ να μας έλεγε την αλήθεια. Αυτό είναι ένα από τα ωραία στοιχεία του – δεν έχει εμμονή να διατηρήσει ένα ανόητο πέπλο μυστικοπάθειας γύρω από την προσωπική του ζωή εκτός σχολείου, όπως κάνουν ορισμένοι άλλοι καθηγητές. Είναι πραγματικός άνθρωπος, με σάρκα και οστά. Όπως τις προάλλες στην τάξη, που μας εξιστόρησε το πώς η τροχαία τού έκοψε κλήση για υπερβολική ταχύτητα καθ' οδόν για το σχολείο, αφού τον είχε πάρει ο ύπνος και δεν πρόλαβε να ξυπνήσει έγκαιρα, διότι είχε ξενυχτήσει σε ένα πάρτι στη Βοστόνη που έγινε για έναν φίλο του, ο οποίος εξέδωσε μια συλλογή διηγημάτων. Και τη μέρα που ήταν αφιερωμένη στις φωτογραφίες έφερε το δικό του άλμπουμ από την τελευταία τάξη, για να γελάσουμε όλοι με το κολιέ από κοχύλια που φορούσε κάποτε στον λαιμό του και με τα μαλλιά του που τα είχε καρφάκια.

Τώρα σταματάει για λίγο στο τραπέζι μας, κάνοντας πλάκα με τον Ντιν και ρωτώντας τον Τζέικομπ για τον χθεσινό αγώνα λακρός. Παρότι δεν έχει ακόμη ξεκινήσει η αγωνιστική περίοδος του λακρός, η ομάδα του Μπριτζγουότερ εί-

ναι πραγματικά πολύ καλή, γι' αυτό και έχουν ειδική άδεια να παίξουν σε ένα εσωτερικό, εντός των τειχών, πρωτάθλημα και να χρησιμοποιούν τα σχολικά λεωφορεία για τα παιχνίδια τους. Όλοι θεωρούν πολύ ξεχωριστούς τους παίκτες του λακρός. Ίσως κι εγώ να έχω αυτή την εντύπωση, παρόλο που ειλικρινά πάντα με ενοχλούσε το γεγονός ότι οι ίδιοι φαίνεται πως το γνωρίζουν.

«Πήρες το σάντουιτς κοτόπουλου;» ρωτάω τον Μπεξ.

Ο Μπεξ, σοβαρός, γνέφει καταφατικά. «Ναι, φυσικά», μου απαντάει και απλώνει το χέρι του πάνω από τον ώμο μου, πιάνει τη σακούλα με το ποπκόρν μου και παίρνει μία χούφτα.

«Ζητάμε πρώτα!» διαμαρτύρομαι, παρότι δε με πολυνοιάζει στ' αλήθεια.

Ο Μπεξ ανασηκώνει απλώς τους ώμους. «Σχολικός φόρος», λέει με ένα πλατύ χαμόγελο. «Τα παραπόνά σου στον δήμαρχο».

Απλώνω το χέρι να πιάσω τη σακούλα, αλλά την κρατάει παιχνιδιάρικα πάνω από το κεφάλι μου, γελώντας με τις άκαρπες προσπάθειές μου, όταν κάποια στιγμή ακούμε τον διευθυντή Ντιο-Γκουάρντι να καθαρίζει τον λαιμό του ξεροβήχοντας πάνω στην εξέδρα, στο πίσω μέρος της καφετέριας.

«Προσοχή, κυρίες και κύριοι», λέει, με τις γροθιές του σφιγμένες στο ισχίο του σαν καρικατούρα μποντιμπίλντερ.

Ο κύριος Ντιο-Γκουάρντι ήταν καθηγητής φυσικής αγωγής προτού μεταπηδήσει στη διοίκηση, κάτι που μαρτυρά το παρουσιαστικό του, με τα γεροδεμένα μπράτσα του και τον κορμό του που μοιάζει με αναποδογυρισμένο τρίγωνο μέσα από το μπορντό πουνκάμισό του. Έχει περασμένη στον λαιμό του μια σφυρίχτρα, την οποία χρησιμοποιεί για να μας συγκρατεί από τρελά ξεσαλώματα στις μαζώξεις μας και στις εκδηλώσεις υποστήριξης των αθλητικών ομάδων μας και την οποία επίσης βάζει πού και πού στο στόμα του όταν σκέφτεται, όπως τα μωρά χρησιμοποιούν την πιπίλα τους. Πέρυσι,

όλα ανεξαιρέτως τα μέλη της ομάδας του λακρός μεταμφιέστηκαν το Χαλοουίν σε κύριο Ντιο-Γκουάρντι.

«Αν μπορώ να έχω ένα λεπτό από τον χρόνο σας, θα ήθελα να σας μιλήσω για το αγαπημένο σας θέμα συζήτησης, και δικό μου επίσης, τον ενδυματολογικό κώδικα των σχολικών στολών».

«Ω, για όνομα του Θεού», ψελλίζει ο Μπεξ τόσο χαμηλόφωνα, ώστε μόνο εγώ μπορώ να τον ακούσω, και στη συνέχεια ζουλάει τον ώμο μου πάνω από την κολεγιακή μου μπλούζα, προτού ανασκουμπωθεί και τραβήξει ξανά προς το μπροστινό μέρος της καφετέριας. «Πάλι τα ίδια».

Τον κοιτάζω έκπληκτη. Σπάνια βλέπεις τέτοια αφιltrάριστη αντίδραση από καθηγητή, ακόμα και από κάποιον τόσο ψύχραιμο όσο ο Μπεξ. Από την άλλη όμως, ο Ντιο-Γκουάρντι είναι διαβόητα γελοίος σε ό,τι αφορά τον ενδυματολογικό κώδικα. Στην πραγματικότητα, ποτέ δε με πείραζε να φορώ τα ρούχα του σχολείου –αναμφίβολα, έχει και τα καλά του να μη χρειάζεται να διαλέγεις χαριτωμένα μοδάτα ρούχα να φορέσεις κάθε μέρα στο σχολείο–, αλλά τώρα τελευταία ο Ντιο-Γκουάρντι έχει πάθει μανία και σχεδόν κάθε εβδομάδα βγάζει καινούργιους κανόνες για τα πάντα, από το μήκος της φούστας μέχρι το μακιγιάζ και το μέγεθος των σκουλαρικιών μας. Για να μην αναφέρω το γεγονός ότι οι κατευθυντήριες οδηγίες δεν αφορούν σχεδόν ποτέ τα αγόρια.

Ρίχνω μια ματιά στον Τζέικομπ, αλλά εκείνος είναι απασχολημένος με το να κοιτάζει το Instagram στο κινητό του, κάτω από το τραπέζι, εντελώς ανενόχλητος.

«Πάλι τα ίδια», επαναλαμβάνω τα λόγια του Μπεξ και αράζω για τα καλά.

Εκείνο το απόγευμα κάθομαι στον παμπάλαιο καναπέ στην αίθουσα της εφημερίδας, προσπαθώντας να λύσω ένα πρό-

βλημα στο βιβλίο των μαθηματικών μου, όταν ο Μπεξ κοντοστέκεται στην ανοιχτή πόρτα. Είναι περασμένες πέντε και η συνάντησή μας έχει λήξει εδώ και μερικές ώρες, αλλά έχω κολλήσει εδώ, περιμένοντας τη μαμά μου να έρθει να με πάρει. «Γεια χαρά», λέει, κοιτάζοντας το ρολόι πάνω από τον ασπροπίνακα. «Περιμένεις κάποιον να σε πάρει;»

«Ναι», του απαντάω. Φοράει ένα δερμάτινο μπουφάν στο χρώμα του βουτύρου και τα σκουρόχρωμα μαλλιά του πέφτουν σχηματίζοντας μπούκλες πάνω στο κολάρο του. Κυκλοφορεί μια φήμη ότι ο Μπεξ πλήρωσε τα δίδακτρα του πανεπιστημίου με χρήματα που κέρδισε από το μόντελινγκ –λέγεται ότι κάποιος τελειόφοιτος ανακάλυψε πέρυσι κάτι παλιές φωτογραφίες στο διαδίκτυο, παρότι η Κλόε κι εγώ δεν καταφέραμε να βρούμε τίποτα– και τώρα το πιστεύω. «Η μαμά μου θα είναι εδώ σε λίγο. Δηλαδή προφανώς και έχω άδεια οδήγησης, αλλά έχουμε μόνο ένα αυτοκίνητο. Και η αδερφή μου έχει αγώνα στο σκάκι». Ανασηκώνω τους ώμους.

Ο Μπεξ σηκώνει ερωτηματικά τα φρύδια του. «Αγώνα στο σκάκι;»

«Η μικρή μου αδερφή είναι πρωταθλήτρια της Μασαχουσέτης στο σκάκι», του εξηγώ, νιώθοντας μια μικρή αμηχανία. «Κάνει μαθήματα μ' εκείνο τον ιδιόρρυθμο ηλικιωμένο στο Μπρουκλίν. Κανονικά θα ερχόταν να με πάρει ο πατέρας μου, αλλά είχε σύσκεψη και η Κλόε είχε ραντεβού με τον οδοντίατρο, οπότε...» Κλείνω απότομα το στόμα μου, χωρίς να είμαι σίγουρη γιατί νιώθω την ανάγκη να του εκθέσω λεπτομερώς τη βαρετή καθημερινότητά μου. «Τέλος πάντων. Είμαι εντάξει».

Ο Μπεξ απλώς χαμογελάει. «Έλα», λέει, γνέφοντας προς την κατεύθυνση του σχολικού πάρκινγκ. «Μπορώ να σε πάω εγώ».

«Ω», λέω και κουνάω αρνητικά το κεφάλι μου σαν από ένστικτο, τραβώντας μηχανικά προς τα πάνω τα μπλε μανίκια

της σχολικής φόρμας μου. «Όχι, δεν πειράζει, είμαι εντάξει. Δε χρειάζεται να το κάνεις αυτό».

Ο Μπεξ ανασηκώνει τους ώμους. «Δε θα προσφερόμουν να το κάνω, αν δεν το εννοούσα», λέει χαλαρά. «Πολύ σύντομα θα έχετε μείνει μόνο εσύ και ο κύριος Λάιλ εδώ».

Ο κύριος Λάιλ είναι ο επιστάτης, ο οποίος έχει δύο μέτρα ύψος, όσο και το άνοιγμα των ώμων του. Όλοι πίσω από την πλάτη του τον αποκαλούν Χόντορ*.

«Πάρε τα πράγματά σου».

Ρίχνω μια ματιά έξω από το παράθυρο στο σούρουπο που πέφτει με μαβιές και μπλε αποχρώσεις, πίσω από τα πεύκα. Και έπειτα στρέφομαι ξανά στον Μπεξ. «Εντάξει», λέω τελικά, προσπαθώντας να συγκρατήσω τον ενθουσιασμό μου και να φανώ ψύχραιμη, ενώ πιάνω το σακιδίο μου. «Γιατί όχι; Ευχαριστώ».

Στέλνω μήνυμα στη μητέρα μου για να την ενημερώσω πως βρήκα κάποιον να με φέρει στο σπίτι και ακολουθώ τον Μπεξ στον άδειο διάδρομο και από εκεί έξω από το κτίριο, στον χώρο στάθμευσης των αυτοκινήτων των καθηγητών, εξηγώντας του πού μένω καθώς προχωράμε. Οδηγεί ένα ταλαιπωρημένο τζιπ με ένα ξεφτισμένο αυτοκόλλητο Μπέρνι Σάντερς στον προφυλακτήρα. Το εσωτερικό του αυτοκινήτου έχει μυρωδιά καφέ· μια τσάντα γυμναστηρίου είναι πεταμένη στο πίσω κάθισμα. Καθώς βάζει μπρος, το αυτοκίνητο πλημμυρίζει από τις λυπημένες νότες μιας κιθάρας από ένα τραγούδι indie folk μουσικής – νομίζω πως είναι οι Μπον Ιβέρ, αν και πιθανότατα δεν μπορώ να κατονομάσω άλλους καλλιτέχνες απ' αυτό το είδος της μουσικής.

«Είμαι μια καρικατούρα του εαυτού μου, το ξέρω», λέει

---

* Το όνομα είναι από τον χαρακτήρα Hodor (=hold the door) του δημοφιλούς *Games of Thrones*. (Σ.τ.Μ.)

ο Μπεξ, γνέφοντας προς το στερεοφωνικό καθώς βγαίνουμε από το πάρκινγκ. «Το μόνο που μου λείπει είναι η γενειάδα των βουνίσσιων».

«Όχι, είναι μια χαρά», του εξηγώ χαμογελώντας. «Εννοώ πως μου αρέσει να στέκομαι έξω και να κλαίω μες στη βροχή, όσο αρέσει και σε κάθε κορίτσι».

Ο Μπεξ ξεκαρδίζεται στα γέλια. «Αυτό ακριβώς συνήθιζε να λέει η πρώην φίλη μου», παραδέχεται. «Αποκαλούσε αυτό το είδος της μουσικής ως “μουσική του θλιμμένου άνδρα με τον ψόφιο σκύλο”».

Γελάω κι εγώ, ακόμα και όταν νιώθω ένα ηλεκτρικό φορτίο να με διαπερνά στο άκουσμα των λέξεων *πρώην φίλη μου*. Αναρωτιέμαι πώς να ήταν άραγε, αν ήταν όμορφη. Αλλά πιο πολύ αναρωτιέμαι γιατί χώρισαν.

Ο Μπεξ ως καθηγητής, παραδόξως, υπήρξε πάντα πολύ άνετος στην επικοινωνία με τους μαθητές του και παραμένει ιδιαίτερα ομιλητικός στον δρόμο για το σπίτι μου – μιλάει για τον Ντιο-Γκουάρντι και τον ενδυματολογικό κώδικα, αλλά επίσης και για μια συναυλία που πήγε στη Βοστόνη, καθώς και για μια σειρά συναντήσεων ανάγνωσης με συγγραφείς στο Βιβλιοπωλείο του Χάρβαρντ, τις οποίες θεωρεί πως θα έπρεπε να παρακολουθήσω.

«Ωστε είσαι μαζί με τον Τζέικομπ Ρέιμερ, σωστά;» ρωτάει χαμηλώνοντας τη μουσική, καθώς κινούμαστε κατά μήκος του αυτοκινητόδρομου, περνώντας μπροστά από το Stop & Shop και το PetSmart. «Φαίνεται καλό τυπάκι».

«Ω!» Δεν ξέρω ποιος του το είπε και η έκπληξή μου πρέπει να είναι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μου, διότι ο Μπεξ αντιγράφει σαν καθρέφτης την υπερβολική, αλαφιασμένη έκφρασή μου, γουρλώνοντας τα μάτια και ανοίγοντας το στόμα του, σχηματίζοντας ένα τέλει Ο.

«Μαθαίνω διάφορα», λέει με ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη. «Εσείς τα παιδιά νομίζετε πως οι καθηγητές μοιάζουν

με κωφούς και τυφλούς δεινόσαυρους που σέρνουν τα πόδια τους από εδώ και από εκεί, χωρίς να έχουν ιδέα τι συμβαίνει».

«Όχι, δε σκέφτομαι έτσι», διαμαρτύρομαι.

Ο Μπεξ σουφρώνει τα χείλη του. «Ναι, καλά τώρα».

«Μα δε σκέφτομαι έτσι, στ' αλήθεια», επιμένω, χασκογελώντας ελαφρά. «Πάντως, ναι. Ο Τζέικομπ είναι φανταστικό παιδί».

«Ωραία, λοιπόν», λέει ο Μπεξ, ρίχνοντας μια ματιά πίσω από τον ώμο του πριν αλλάξει λωρίδα κυκλοφορίας, για να μπει σε αυτήν απ' όπου θα μπορεί να στρίψει, με τα μακριά του δάχτυλα γαντζωμένα στο κάτω μέρος του τιμονιού. «Τα περισσότερα αγόρια που φοιτούν στο γυμνάσιο βασικά είναι σαν κινούμενα γραμματοκιβώτια. Έχεις δίκιο να περιμένεις για κάποιον καλό».

Ένα ευχάριστο, πρωτόγνωρο αναφοκοκκίνισμα σκαρφλώνει από το στήθος μου, καντό και τσιτωμένο. Ευτυχώς που φοράω κασκόλ. «Ευχαριστώ», του λέω, προσπαθώντας να ξεκολλήσω το φερμουάρ της εξωτερικής τσέπης του σακιδίου μου που έχει κολλήσει, τραβώντας το χωρίς αποτέλεσμα.

Ο Μπεξ ανασηκώνει τους ώμους. «Αλήθεια είναι».

Γνέφω καταφατικά. «Εεε, εδώ πάνω είμαι εγώ», του λέω, γνέφοντας προς το σπίτι αποικιοκρατικού ρυθμού των γονιών μου. «Ευχαριστώ και πάλι που με έφερες».

«Κανένα πρόβλημα».

«Τα λέμε αύριο», λέω, ανοίγοντας την πόρτα του αυτοκινήτου.

«Ε, Μαρίν», λέει, ακουμπώντας το χέρι του στο μπράτσο μου, καθώς βγαίνω από το αυτοκίνητο. Νιώθω ένα κύμα ηλεκτρισμού να διαπερνά τη σπονδυλική μου στήλη και όλο μου το σώμα να πάλλεται από ευχαρίστηση. «Απλά, για λόγους ασφάλειας, καλύτερα να μην πεις σε κανέναν στο σχολείο πως σε έφερα στο σπίτι».

«Ω!» του απαντάω έκπληκτη. «Εντάξει».

«Στην προηγούμενη δουλειά μου ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Ήταν ένα ιδιωτικό οικοτροφείο και μετέφερα τους μαθητές με το αυτοκίνητό μου παντού, όλη την ώρα, καταλαβαίνεις; Έφερνα μαθητές στο διαμέρισμά μου για δείπνο σχεδόν κάθε εβδομάδα. Αλλά εδώ...» διευκρινίζει με φωνή που αργοσβήνει. «Ο Ντιο-Γκουάρντι κυβερνά διαφορετικό πλοίο».

«Όχι, όχι, το κατανοώ απόλυτα». Δε γνώριζα πως εργαζόταν σε ιδιωτικό σχολείο πριν έρθει στο Μπριτζγουότερ. Νιώθω αμέσως, κατά περιέργο τρόπο, να ζηλεύω όλους τους μαθητές για τους οποίους μαγείρευε βραδινό. «Δεν πρόκειται να πω τίποτα».

«Ευχαριστώ, φιλαράκι», λέει ο Μπεξ μ' ένα πλατύ χαμόγελο και κάπως συνεσταλμένα. «Να έχεις ένα όμορφο βράδυ».

«Κι εσύ το ίδιο», του εύχομαι, κλείνοντας την πόρτα του συνοδηγού απαλά, και τον χαιρετώ με μια νωθρή κίνηση του χεριού μου. Στέκομαι στην αυλή με το γκαζόν καθώς έχει πάρει να σκοτεινιάζει, μέχρι που το τζιπ εξαφανίζεται από τα μάτια μου.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ, ΝΑ ΘΥΜΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ:

Βάζε λίγο ρουζ στα μάγουλα. Να ξυρίζεις τα πόδια σου. Μη βιάφεσαι τόσο έντονα. Μη φοράς κοντές φούστες. Μην αποσπάς την προσοχή των αγοριών με το σώμα σου. Μην είσαι από τα κορίτσια που δεν τρώνε πίτσα. Σίγουρα θέλεις να πάρεις και μιλκσέικ; Μήπως έχεις παχύνει λιγάκι; Μη γίνεις τόσο αδύνατη, ώστε να χάσεις τις καμπύλες σου. Μην αποκτήσεις τόσες καμπύλες, ώστε να μην είσαι πια αδύνατη. Μην καταλαμβάνεις πολύ χώρο. Να έχεις χιούμορ, αλλά όχι τόσο, ώστε να πέφτουν πάνω σου όλα τα φώτα. Να είσαι έξυπνη, όμως να θυμάσαι πως έχεις ακόμα πολλά να μάθεις. Μη γίνεσαι χαλί να σε πατήσουν, ωστόσο, προς Θεού, μην είσαι αυταρχική. Να είσαι χαλαρή και κουλ. Να συμπεριφέρεσαι όπως και οι άλλοι, αλλά μην ξεχνάς ούτε στιγμή ότι είσαι κορίτσι. Να είσαι φεμινίστρια. Να υποστηρίζεις τα κορίτσια. Μην είσαι εύκολη. Μην παραδίνεσαι εύκολα. Μην είσαι πουριτανή. Μην είσαι ψυχρή. Μην το παίζεις φιλαράκι μαζί του. Μη συμπεριφέρεσαι σαν απελπισμένη. Μην αφήνεις τα πράγματα να ξεφύγουν. Μην του δίνεις λάθος εντύπωση. Μην τον κατηγορείς που προσπαθεί. Μην περπατάς μόνη το βράδυ. Όμως ηρέμησε! Δε χρειάζεται να ανησυχείς τόσο. Μπορείς να κάνεις τα πάντα! Μπορείς να γίνεις ό,τι θέλεις! Μόνο μην ξεχνάς να χαμογελάς!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 14 ετών

ISBN: 978-618-01-3836-8

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 23775